

[Finansministeren.]

gaard tak for, at jeg ikke skal gå skarpt imod ham. Men hr. Sigsgaard siger, at momsen vender den tunge ende nedad. Ja, det er jo sådan en af disse påstande, der kommer, men det var dog i hvert fald ikke mere tungt, end at hr. Sigsgaard i fjor stemte for indførelsen af momsen med 10 pct. Hvad angår momsens eller dette lovforslags sammenhæng med en forbrugsbegrænsning, så er det, der er tale om, jo ikke, at forbruget falder, men at det stiger mindre, end det ville gøre uden den. Forbrugsmæssigt for befolkningen vil dette have den samme virkning som de forslag, den tidligere regering fremsatte i december måned. Befolkningen vil se, at de fra 1. marts får udbetalt 2 dyrtidsportioner, for så vidt de er lønmodtagere, og samtidig en forhøjelse i kraft af de overenskomster, der blev indgået i fjor. Den købekraft, som dette lovforslag tager fra dem, svarer stort set til den ene af de to dyrtidsportioner, og til forbrugsudvidelse bliver der derefter den anden dyrtidsportion plus martsforhøjelsen. Derfor vil jeg også i forbindelse med beskæftigelsesdiskussionen sige, at der er altså ikke tale om, at forbruget falder, og man skal ikke blive bange på denne baggrund for beskæftigelsesudviklingen; der er tale om, at forbrugsudvidelsen ikke bliver så eksplosionsagtig og så stor, som man kunne vente, hvis der intet blev foretaget.

Jeg skal ikke komme ind på principielle spørgsmål vedrørende merværdiafgiftsloven. Vi har stræbt efter i en sådan hastelov at holde alle principielle spørgsmål udenfor. Det er klart, at regeringspartierne, som jeg har sagt i fremsættelsestalen, meget gerne her i det høje ting vil overveje at skabe valgfrihed mellem betalingsmetode og faktureringsmetode, også gerne vil overveje andre problemer, som er rejst af de ærede ordførere, men vi har ikke ment, det vil være rigtigt i en lov, der skal vedtages i løbet af 8 dage, at føre disse principielle problemer frem.

Må jeg så sige til hr. Sigsgaard, at dette forslag tager jo ikke specielt sigte på lønmodtagerne. I modsætning til et indgreb i overenskomsterne er momsen jo noget, der skal betales af alle borgere under det samme forbrug. Der tages sigte på en begrænsning i forhold til den forbrugsudvidelse, der ville finde sted uden dette, men for alle i befolk-

ningen. Derfor må hr. Sigsgaard ikke fremlægge det på den måde, at nu er det denne regering, der er lønmodtagerfjendsk. Regeringens indstilling har vist sig gennem prisloven, gennem avanceloven, og har også vist sig derigennem, at vi ikke specielt tager fra én gruppe af befolkningen, men tager gennem momsen, som rammer hele forbruget.

Fru Grethe Philip spurgte mig, hvordan man ville skabe faste priser og faste tidsfrister. Jeg kan godt sige, at det er faldet mange af os i øjnene i årenes løb at se den kolossale forskel, der er i produktionsvilkår for eksporterhvervene og så de erhverv, der producerer til et lokalt marked, hvor der ikke er nogen udenlandsk konkurrence. Noget af denne produktion er vel ret let at overse, men noget af den kan sammenlignes f. eks. med et stort byggeri eller et anlægsarbejde af stort omfang. Tager vi f. eks. vore skibsværfter, der skal producere skibe til udlandet på store ordrer, på langvarige kontrakter, så er det jo ikke således, at skibsværfterne — som er en af vore vigtigste eksportindustrier — har nogen mulighed for at gå ud til deres kunder i udlandet og sige: ja men nu bliver beløbet så meget højere, fordi vi har fået pristalstillæg, dyrtidsportioner, overenskomstforhøjelser og arbejdstidsforkortelse. Det er ikke noget, den udenlandske kunde respekterer. Han vil vide ved kontraktaffattelsen, hvad han forpligter sig til, hvilke beløb han skal stille til rådighed for det danske skibsværft. Og så længe vi opretholder den forskel mellem eksportindustrien, hvis omkostninger ikke kan overvælttes på eksportpriserne, og det lille lokale hjemmemarked, f. eks. i byggeriet eller i anlægsarbejdet, bliver det sværere og sværere for dem, der skal eksportere, at klare sig, fordi omkostningsniveauet afhænger af de lønninger, de overenskomster, der overvejende angår den øvrige del af befolkningen, som ikke er knyttet til eksportindustrien. Her er det, vi vil drage en parallel, idet vi siger: for statens egne bygge- og anlægsarbejder må der gælde det samme princip som for eksportindustrien, som for skibsværfterne, at de kontrakter, der afsluttes, må være bindende, og tidsfristerne må være bindende, og der er nu nedsat et ministerudvalg, som har til opgave at finde frem til, hvordan vi vil gøre dette ved licitationstilbuddene.